

Sygn. akt *XVII AmT 43/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 3 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 17 września 2018 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża kary pieniężne, o których mowa w punktach 1, 2, 3, 4, 5 każdą do kwoty 500,00 zł (pięćset złotych);
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 43/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 września 2018 r. Nr (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1- 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 ze zm.) (dalej: PT) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE, pozwany) nałożył na **J. W.** (dalej powód) kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. w wysokości 3000 PLN (słownie: trzy tysiące złotych),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 3000 PLN (słownie: trzy tysiące złotych),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 3000 PLN (słownie: trzy tysiące złotych),
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 3000 PLN (słownie: trzy tysiące złotych),
5. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 3000 PLN (słownie: trzy tysiące złotych).

Powód złożył odwołanie od powyższej Decyzji, podnosząc w nim w kontekście nieudzielenia odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania oraz nieodebrania przedmiotowego zawiadomienia, że nie otrzymał żadnych informacji z poczty- awiza, co jak podał zdarza się w miejscowości S. dosyć często z uwagi na problemy kadrowe poczty z listonoszami. Przy czym zwrócił uwagę dodatkowo, że korespondencja w sprawie została wysłana do niego w sezonie urlopowym. Powód zaznaczył, iż ta okoliczność go nie usprawiedliwia, a kara jest nieuchronna, tym niemniej wniósł o zweryfikowanie jej wysokości, gdyż stwierdził, że jest „bardzo duża i trudna do spłacenia”. Jednocześnie przesyłając informację o wysokości osiągniętych dochodów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej za cały 2017 r. z wydzieleniem dochodów osiągniętych z tytułu prowadzenia usługi dostępu do internetu, powód zwrócił się o uwzględnienie informacji zawartych w załączniku.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) i był wpisany do tego rejestru w latach 2013- 2017 (okoliczność niesporna).

Przedsiębiorca ten nie przekazał Prezesowi UKE do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (SIIS) przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, za 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 rok (okoliczności niesporne).

Wobec tego Prezes UKE nadał do powoda zawiadomienie z 6 sierpnia 2018 r. (k. 1- 3 akt adm.), w którym poinformował go o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował o możliwości zapoznania się z zebraniem materiałem dowodowym, o prawie ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Ponadto Prezes UKE powiadomił o włączeniu do akt sprawy materiału dowodowego w postaci kopii decyzji Prezesa UKE z 26 czerwca 2018 r. nr (...) (...)nakładającej na powoda karę pieniężną w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok sprawozdawczy 2013, 2014 i 2015.

Przedmiotowe zawiadomienie zostało awizowane w dniu 23 sierpnia 2018 r. oraz powtórnie awizowane 31 sierpnia 2018 r. W dniu 7 września 2018 r. korespondencja została zwrócona z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”, w związku z czym uznana została za doręczoną w trybie art. 44 § 4 k.p.a. (k. 5 akt adm.).

Powód nie zajął stanowiska w sprawie, a także nie przekazał danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r.

W dniu 17 września 2018 roku Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję.

W 2017 r. Przedsiębiorca osiągnął przychód całkowity w wysokości (...) zł, zaś jego przychód z tytułu prowadzenia usługi dostępu do internetu wyniósł w 2017 r. 24 400,00 zł (k. 11- 16 akt sąd.).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń oraz o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądania orzeczenia kar pieniężnych w niższych wysokościach niż nałożone Decyzją.

W sprawie niesporna była okoliczność niewywiązania się przez powoda jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, za pięć kolejnych lat, z obowiązku określonego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, ściśle związanego i wynikającego z treści art. 29 ust. 1 ustawy o wruist.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przy czym co istotne, stosownie do zawartej w art. 29 ust. 7 ustawy o wruist delegacji ustawowej Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014, poz. 276, zwane dalej „Rozporządzeniem”), w którym w myśl regulacji ustawowej określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,

- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego Rozporządzenia oznaczone informacje przekazuje się Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną przy użyciu dokumentów elektronicznych za pomocą interfejsu internetowego SIIS, czyli Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze komunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkach umożliwiających kolokację, usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu.

Powyższe oznacza, iż przekazanie danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma nastąpić w formie elektronicznej do systemu SIIS i ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni, według stanu na 31 grudnia.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega.

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl tego przepisu, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania Decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Odnosząc powyższe, do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że nie budzi wątpliwości, iż w 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 roku powód, wykonując działalność telekomunikacyjną jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru tych przedsiębiorców pod numerem (...), nie wypełnił w ustawowo określonym terminie obowiązku przedłożenia aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Powód nie przesłał ww. informacji pomimo, iż już w ustawie unormowano elektroniczny sposób przekazywania danych, a w Rozporządzeniu wskazano wszystkie szczegółowe parametry, podając, że przekazanie odbywa się za pomocą interfejsu internetowego SIIS, z którego nie skorzystał powód. Istotnym jest przy tym, że wobec określenia tylko jednej metody przekazania danych, wyłącznie elektroniczne przesłanie danych do SIIS stanowi o wykonaniu obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, którego nie zrealizował powód. Fakt ten, odnotowany przez organ regulacyjny, nie został w ogóle zakwestionowany przez powoda, w związku z czym Sąd uznał ten fakt za przyznany na podstawie art. 230 k.p.c., zwłaszcza, że powód domagał się w sprawie jedynie obniżenia nałożonych na niego kar.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki do nałożenia na powoda kar pieniężnych w oparciu o art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma bowiem charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy. Zarzucalność czynu związana jest z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Nadmienić więc w tym miejscu trzeba, że przedsiębiorca telekomunikacyjny sam musi monitorować regulacje kształtujące prowadzoną przez niego działalność, w tym sprawdzać jakim obowiązkom podlega. Posiadanie na ten temat wiedzy i postępowanie zgodnie z wymogami jakie prawo nakłada na przedsiębiorców telekomunikacyjnych stanowi o minimum należytej staranności takiego przedsiębiorcy. Powód powinien zatem posiadać wiedzę na temat przepisów regulujących prowadzoną przez niego działalność i stosować się do ciążących na nim z tego tytułu obowiązków, zwłaszcza skoro z przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jasno wynika jakie dane ma przekazać przedsiębiorca telekomunikacyjny i w jakim terminie.

W niniejszym przypadku nie wystąpiły warunki z art. 209 ust. 1a PT pozwalające na odstąpienie od nałożenia na powoda kar pieniężnych. Z powyższego przepisu wynika, że kara może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Zatem decyzja odnośnie nałożenia kary pozostawiona jest uznaniu organu, który może ją nałożyć lub nie w przypadku gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, zaś w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że okoliczności te nie zaistniały, ponieważ brak jest jakichkolwiek dowodów, iż powód dostarczył zaległe sprawozdania po terminie.

Ustawodawca określił zasady nakładania kar pieniężnych w art. 210 ust. 1 PT, zgodnie z którym karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT uregulowano zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sąd w całości podzielił opinię pozwanego co do zasadności orzeczenia wobec powoda kar pieniężnych, ale nie odnośnie ich wysokości.

W sposób prawidłowy pozwany ocenił zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wskazać tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Ponadto wypełnienie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020 (dalej (...)). W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Zaznaczyć tu należy, że dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem SIIS, którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek nieprzekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli w tym przypadek powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju, stąd nie

może być bagatelizowany. Nieprzekazywanie przez podmiot zobowiązany odpowiednich danych utrudnia bowiem istotnie Prezesowi UKE typowanie obszarów, na których istnieje zapotrzebowanie na udzielenie wsparcia ze środków pochodzących z (...). Tymczasem powód nie przedstawił jakichkolwiek aktualnych danych za 5 lat- 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 rok, zatem zakres naruszeń był znaczny.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż dotychczas na powoda została nałożona kara pieniężna przez Prezesa UKE decyzją z dnia 26 czerwca 2018 r. nr (...), również za niedopełnienie obowiązków informacyjnych, tyle że określonych w art. 7 ust. 2 PT i za lata 2013, 2014 i 2015, co wskazuje, że powodowi zdarzało się już do tej pory nie realizować obowiązków informacyjnych innego typu, co musiało wpłynąć na zaostrzenie wymiaru kar pieniężnych w niniejszej sprawie.

Tym niemniej Sąd stwierdził, że ze względu na możliwości finansowe powoda nałożone na niego kary powinny kształtować się na niższym poziomie niż 3 000 zł za każde z naruszeń, jak określono Decyzją.

Wprawdzie ze względu na nieotrzymanie przez Prezesa UKE od powoda danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej wysokość kar nałożonych przez Prezesa UKE została przez niego ustalona w oparciu o art. 210 ust. 3 PT, z którego wynika, że w takim wypadku organ może ustalić podstawę wymiaru kary w sposób szacunkowy, nie mniejszą niż 500 000 zł co do kary z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, przez co organ miarkował karę w odniesieniu do tej szacunkowej podstawy, jednak Sąd uznał, że wobec argumentów zgłoszonych przez powoda w odwołaniu i załączonych do niego dokumentów, podstawę wymiaru kary i określenia możliwości finansowych powoda powinny stanowić dane finansowe przedstawione przez niego w toku postępowania sądowego.

Przede wszystkim Sąd, biorąc pod uwagę powszechnie znane problemy związane z prawidłowym działaniem (...), przyjął za możliwe, iż powód nie otrzymał zawiadomienia o korespondencji w przedmiocie wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej, w szczególności, że korespondencja została do niego wysłana w okresie wakacyjnym, toteż powód nie miał możliwości przedstawienia na etapie postępowania administracyjnego realnych przychodów uzyskiwanych z działalności. Za powyższym dodatkowo przemawia fakt, iż po odebraniu Decyzji, składając odwołanie, w którym powiadomił o nieotrzymaniu awiza odnośnie przesyłki zawierającej zawiadomienie w sprawie, jednocześnie złożył informacje i dokumenty finansowe za 2017 r.

Sąd uwzględnił zatem, że powód uzyskał w rzeczywistości w 2017 r. przychód ogólny z działalności w wysokości (...) zł, a jego dochód kształtował się w tym roku na poziomie (...) zł, ale także, iż jego przychód z działalności telekomunikacyjnej z tytułu prowadzenia usługi dostępu do internetu wyniósł za ten rok zaledwie (...) zł.

Pomimo bowiem, że zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, to nałożone na powoda kary w wysokości określonej w Decyzji należy uznać za nieproporcjonalne zwłaszcza wobec faktu, iż przychody powoda w zdecydowanej mierze nie są osiągane z tytułu działalności telekomunikacyjnej. Sąd zważył zaś, że w przypadku gdy przychód z działalności telekomunikacyjnej stanowi niewielką część całkowitego przychodu przedsiębiorcy, właśnie ten wycinek ogólnego przychodu powinien mieć znaczenie przy miarkowaniu kary.

Jak wskazuje się w orzecznictwie w sytuacji, gdy karany podmiot prowadzi także działalność gospodarczą, która nie podlega kompetencjom Prezesa UKE, niezbędne jest uwzględnienie, przy ocenie proporcjonalności wysokości nałożonej na niego kary, relacji tej kary do przychodów uzyskiwanych z działalności telekomunikacyjnej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. III SK 45/15, LEX nr 2117655). Sąd Najwyższy w powołanym wyroku zauważył, iż rozstrzygając o proporcjonalności wymierzonej kary uwzględnia się przede wszystkim realizację jej funkcji w danych okolicznościach faktycznych, zaś kryterium przychodu uzyskiwanego z tytułu działalności sankcjonowanej karą nie ma decydującego (rozstrzygającego) znaczenia dla wyników takiej oceny. Nie ma zatem obowiązku odnoszenia górnej ustawowej granicy zagrożenia karą pieniężną do tak wyodrębnionej części przychodów przedsiębiorcy. W przypadku przedsiębiorstw wielobranżowych kara pieniężna może konsumować,

a nawet przewyższając, przychody z działalności przedsiębiorcy, z tego segmentu rynku, na którym dopuścił się naruszenia. Niemniej, w konkretnych okolicznościach, taka kara może zostać uznana za nieproporcjonalną.

Sąd Okręgowy zważył natomiast, że w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji gdy zachodzi ogromna dysproporcja pomiędzy ogólnymi przychodami powoda a przychodami osiąganymi z działalności telekomunikacyjnej stanowiącymi ułamek tych przychodów, punktem odniesienia powinny być przychody powoda z działalności telekomunikacyjnej, ponieważ dopiero takie podejście pozwoli na adekwatne ustalenie wysokości kar w niniejszej sprawie. Miarkowanie bowiem kar w tej perspektywie zapewni ich proporcjonalność.

Biorąc zatem pod uwagę ograniczony przychód powoda w wysokości (...) zł, Sąd stanął na stanowisku, że pięć kar nałożonych przez Prezesa UKE w kwotach po 3 000,00 zł nie jest w stosunku do niego współmiernych. W ocenie Sądu stan faktyczny sprawy w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego uzasadnia nałożenie kar pieniężnych oraz ustalenie ich wymiaru w wysokości określonej w kwocie 500,00 zł za każde naruszenie.

Wysokość tych kar pozostaje we właściwej proporcji do zakresu stwierdzonych naruszeń, dotychczasowej działalności powoda, faktu zupełnego niezłożenia przez powoda zaległych sprawozdań nawet po terminie oraz jego możliwości finansowych. Kary w tej wysokości spełnią funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżoną Decyzję w pkt 1, 2, 3, 4 i 5 na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., obniżając karę pieniężną w każdym z tych punktów z 3 000,00 zł do 500,00 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie tylko częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze fakt, iż kary pieniężne nałożone na powoda zostały zmniejszone jedynie do kwoty 500,00 zł należało uznać, że każda ze stron w równym stopniu wygrała jak i przegrała sprawę, w związku z czym koszty zostały wzajemnie zniesione.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik